

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., v právní věci **žalobce: R. R.**, nar. „X“, státní příslušnost Pákistán, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, se sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, 101 00 Praha 10, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2017, č. j. KRPU-242752-52/ČJ-2016-040022,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **8.228,- Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 2. 2017, č. j. KRPU-242752-52/ČJ-2016-040022, kterým bylo rozhodnuto podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie

Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242752-16/ČJ-2016-040022, o 60 dnů.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala eventuálními faktickými překážkami vyhoštění a hodnotila postup při realizaci výkonu vyhoštění, přesto již nezhodnotila právní překážky vyhoštění, které způsobují nerealizovatelnost správního vyhoštění. O žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění soud rozhodne do 60 dnů. V případě podání kasační stížnosti bude řízení před Nejvyšším správním soudem trvat nejméně 2 měsíce, ne-li déle. Sama žalovaná dala během správního řízení jasně najevo, že v případě žalobce připadá v úvahu doba zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy v maximální možné lhůtě 180 dnů. Žalobce byl omezen na osobní svobodě dne 24. 11. 2016 a propuštěn by tak měl být nejpozději 23. 5. 2017. V době vydání napadeného rozhodnutí zbývalo již pouze 94 dnů do uplynutí doby pro žalobcovu propuštění. Žalobce tak dospěl k názoru, že žalovaná již nebude v této době schopna zrealizovat jeho vyhoštění a to ani za pomoci pákistánského velvyslanectví, které by žalobci vystavilo cestovní doklady. Zajištění v době vydání napadeného rozhodnutí tak již neplnilo svůj účel a stalo se pouhým opatřením plnícím represivní a odstrašující funkci. V případě žalobce nebylo rozhodnuto o správním vyhoštění v zákonné lhůtě sedmi dnů, což ve spojení s žalobcovou snahou o využití všech opravných prostředků mělo za následek zánik právního předpokladu realizace vyhoštění v zákonné lhůtě 180 dnů. S ohledem na právě uvedené tak žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti pro nezohlednění odpadnutí reálného předpokladu dosažení účelu zajištění.

Žalobce několikrát zdůraznil, že jeho snahou je dostat se na území Německa a nikdy se již nevrátit na území Pákistánu z důvodu rodinných a kmenových sporů v Květě a rovněž i z důvodu hrozícího trestního stíhání. Žalovaná se zabývala celou řadou okolností souvisejících s úrovní bezpečnosti a ochranou lidských práv v obecné rovině pro celé území Pákistánu, nikoli však pro konkrétní část Pákistánu, ze které žalobce pochází a kde je bezpečnostní situace naprosto odlišná od jiných oblastí země. Žalovaná zcela pominula skutečnost hrozícího trestního stíhání, když stručně zmínila existenci údajných záruk regulérního způsobu trestního stíhání v Pákistánu. Nevěnovala pozornost trestu hrozícímu v tomto trestním stíhání a způsobu jeho výkonu. Pákistán je zemí s druhým nejvyšším počtem vykonaných trestů smrti. Žalovaná se nepokusila zjistit bližší okolnosti o spáchaném trestném činu spolu s následky, které žalobci hrozí. Podle výroční zprávy Human Right Commission of Pakistan z roku 2014 jsou podmínky tamních věznic tristní především v důsledku jejich přeplnění, špatné stravy, korupce, četného mučení vězňů a nedostatku kvalitní lékařské péče. Žalobce by tak mohl být v případě návratu do Pákistánu vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení, čímž by byla naplněna podstata vážné újmy podle ust. § 179 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná byla povinna zabývat se situací žalobce ve vztahu k hrozící újmě, což neučinila a spokojila se pouze s obecným zhodnocením situace v Pákistánu, čímž zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce s ohledem na výše uvedené proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že žalobce byl spolu s dalšími 18 osobami různých státních příslušností zadržen v úkrytu kamionu při nelegálním způsobu cestování ze Srbska. Vůči žalobci bylo dne 20. 12. 2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému podal odvolání, o kterém nebylo dosud rozhodnuto. Žalobce opírá svůj názor o skutečnost, že v případě, kdy využije všech dostupných opravných

prostředků, nebude možné realizovat samotné správní vyhoštění, neboť odhadovaná délka všech možných řízení bude nepochybně delší než zákonem stanovená maximální délka zajištění. Nelze však předpovídat veškeré kroky, které by mohl žalobce učinit, natož dopředu předvídat a odhadovat délku potencionálních řízení. Pokud by měl vždy správní orgán takto uvažovat, bylo by prakticky znemožněno jakékoli zajištění cizince, u kterého by nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění v právní moci. Žalobce v rámci správního řízení poukázal na skutečnost, že se na území Pákistánu dostal do sporu s rodinnými příslušníky o majetek, za které mu hrozí trestní stíhání. Bojí se o život, jelikož se již pokusil přesídlit, ale jeho rodina si ho i tak našla. Z obsahu vyjádření tak není možné dospět k závěru, že by se jednalo o trestný čin takového charakteru, intenzity či opakovanosti, za který by mu hrozila újma ze strany státních orgánů. I kdyby tak bylo činěno, tak by stíhání ze strany policejních orgánů bylo vedeno pro obecný trestný čin, nikoli násilný, který tak nelze podřadit pod ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný byl toho názoru, že postupoval zcela v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a náležitě odůvodněno. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný i žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Z úředního záznamu o zajištění cizince soud zjistil, že žalobce byl podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“) dne 24. 11. 2016 v 05:00 hodin zajištěn na sinici E55 u obce Cínovec, neboť existovala reálná možnost, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl nalezen v úkrytu kamionu srbské mezinárodní poznávací značky bez cestovních dokladů.

Z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce ze dne 25. 11. 2016 bylo dále zjištěno, že žalobce odcestoval z Pákistánu před sedmi nebo osmi měsíci lodí do Íránu, odkud pokračoval pěšky do Turecka a následně do Řecka, kde požádal o azyl a obdržel kartu žadatele o azyl na území Řecka. Rozhodl se pokračovat v cestě do západní Evropy přes Makedonii a Srbsko, kde potkal Araba, který mu nabídl odvoz do Itálie, Rakouska nebo Německa. Cílem jeho cesty byla Itálie, kde si chtěl najít práci. Pákistán opustil z důvodu rodinných sporů o majetek a je vůči němu vedeno trestní stíhání policií. V Řecku jej našel bratranec a pokusil se jej zabít. V České republice nemá žádné závazky, majetek ani příbuzné, je zde poprvé. Na území Itálie žije jeho bratranec a v Německu jeho strýc. Je si plně vědom, že cestoval nelegálně a porušil zákony, ale jeho jediným cílem bylo opuštění Pákistánu s vidinou nového začátku u příbuzných žijících v Itálii nebo v Německu.

Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení bylo nejprve opakovaně zjištěno, že žalobce opustil Pákistán z obavy o svůj život, neboť se dostal do sporu se svou rodinou o rodinný majetek, kvůli čemuž je i vedeno trestní stíhání a dále se obává o svůj život, neboť v Kvetě bylo zabito několik pandžábců. Mimo to bylo dále zjištěno, že žalobce nemá nejmenší ponětí, že se nachází na území České republiky. Přemýšlel, že by podal žádost o azyl, ale prozatím se definitivně nerozhodl. Na území Evropské unie nemá žádný majetek ani k ní nemá žádné společenské a kulturní vazby. Momentálně vlastní 450,- Euro a nemá jinou možnost obživy. V Pákistánu vlastnil stavební firmu. K návratu do Pákistánu nemá potřebné finance a navíc se tam nechce za žádných okolností vrátit. V případě propuštění by kontaktoval své příbuzné, aby věděli kde je a následně by vyhledal nevládní organizaci, kterou by požádal o pomoc s azylovým řízením.

Součástí správního spisu je i Závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce Ministerstva vnitra ze dne 27. 11. 2016, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Pákistánu je možné. Dále jsou založeny Informace Ministerstva vnitra ze dne 6. 10. 2016, zpráva Freedom House ze dne 25. 7. 2016, výroční zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016 a výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016.

Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 12. 2016 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 rok a stanovena doba k vycestování do 30 dnů.

Ve spise je dále založeno i sdělení Velvyslanectví Pákistánu v Praze ze dne 21. 2. 2017, v němž je uvedeno, že žalobce je státním příslušníkem Pákistánu.

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, sp. zn. 1 As 119/2011, www.nssoud.cz, správní orgány jsou povinny při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Nejsou-li tyto podmínky respektovány, nemá skutková podstata, z níž správní orgán v řízení vychází, oporu v předloženém spisovém materiálu. Je úkolem soudu, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění hodnotil postup žalovaného v řízení o správním vyhoštění a aby přezkoumal, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu také vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je

výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61). Tyto závěry bezpochyby platí i při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Soudy jsou povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné; ověří tedy především, zda žalovaný postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli; bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Soud konstatuje, že skutečnosti, že žalobce nelegálně vstoupil na území České republiky, pobýval na jejím území nelegálně, jeho cílem je dostat se do Itálie (nikoliv Německa, jak je uvedeno v žalobě), na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, a nechce zde ani požádat o azyl svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím maření již uloženého správního vyhoštění.

Soud se zabýval námitkou žalobce, že se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí nezabývala odpadnutím reálného předpokladu dosažení účelu zajištění, čímž zatížila rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností.

Na tomto místě soud připomíná, že právní řád je založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, www.nssoud.cz).

Na jedné straně tak stojí opravné prostředky v řízení o správním vyhoštění, na jejichž možnosti využití a předpokládané délce vyřízení podaných opravných prostředků žalobce staví svou argumentaci, a na straně druhé postačuje podle zákona o pobytu cizinců k zajištění cizince i zahájení řízení o správním vyhoštění. Výše uvedené principy právního řádu podle soudu vylučují interpretaci žalobce, kdy pouze vedení řízení o správním vyhoštění vylučuje aplikaci zajištění, které naopak s vedením řízení o správním vyhoštění počítá. Žalobce zcela odhlíží od toho, že se jeho faktická situace může změnit a nemusí být využito všech opravných prostředků, stejně jako nelze dopředu stanovit, jak dlouho bude které řízení trvat.

V této souvislosti soud odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v níž se konstatuje: „*V souladu se směrnicí Evropské unie se navrhuje zákonem výslovně stanovit, ve kterých případech lze cizince zajistit i na dobu delší než 180, maximálně však na 545 dnů, tj. 18 měsíců (článek 15 odst. 6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES). Z možností daných směrnicí je navrženo využít důvod spočívající v “nedostatečné spolupráci dotčeného státního příslušníka třetí země”. Zavedení této možnosti se navrhuje s ohledem na případy záměrného maření realizace správního vyhoštění (nikoli z objektivních důvodů jako je např. nemoc bránící realizaci vyhoštění) či ztěžování přípravy výkonu vyhoštění uváděním nepravdivých údajů, které se v praxi nezřídka objevují. V praxi nejsou výjimkou případy opakovaného uvádění nepravdivých údajů o totožnosti cizince, který nedisponuje cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti. Cizincem uváděné údaje je nezbytné ověřovat ve státě občanství cizince, což může trvat i několik měsíců (totožnost se v letech 2008 a 2009 nepodařilo ověřit ve lhůtě 180 dnů u 37 % zajištěných cizinců). Předpokladem takto prodloužené doby zajištění je skutečnost, že vyhoštění cizince je v prodloužené době stále uskutečnitelné. Druhý z důvodů pro prodloužení doby trvání zajištění nad dobu 6 měsíců*

předpokládaný Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, tj. zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí, nebyl využit s ohledem na význam zásahu do osobní svobody a okruh případů, v nichž by mohla být v praxi taková možnost uplatňována. Ustanovení o maximální době zajištění se vztahuje nejen na zajištění za účelem správního vyhoštění ale i další zajištění podle zákona o pobytu cizinců (zajištění za účelem vycestování podle § 124b, zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu podle § 129). Odvolací řízení je vyloučeno s ohledem na nutnost urychleného soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění.” Zákonodárce přistoupil k úpravě institutu zajištění cizince právě proto, aby nedocházelo k maření správních rozhodnutí. Zároveň do právního pořádku České republiky implementoval opravné prostředky, kterými může zajištěný cizinec bránit svá práva. Institut zajištění cizince a možnost opravných prostředků se tak vzájemně nevylučují, jak naznačuje žalobce, nýbrž stojí vedle sebe.

Vzhledem k výše uvedenému považuje soud argumentaci žalobce za spekulativní a konstatuje, že za užití ust. § 125 odst. 3 zákon o pobytu cizinců lze učinit obdobnou dedukci, která by při naplnění zákonem stanovených kumulativních podmínek mohla vést k prodloužení zajištění žalobce až na 545 dnů.

K námitce žalobce, že došlo k nedostatečnému vyhodnocení existence vážné újmy vyplývající z hrozby trestního stíhání, soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, www.nssoud.cz).

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu podle zákona o pobytu cizinců považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný se vyjádřil i k realizaci správního vyhoštění z pohledu možných překážek správního vyhoštění pro hrozbu vážné újmy podle § 179 zákona o pobytu cizinců, a to na str.

10 a 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný posoudil obsah dosavadních vyjádření žalobce a dospěl k závěru, že není možné usuzovat na to, že by se v tomto případě jednalo o situaci (spory o rodinný majetek a trestní stíhání pro obecný majetkový trestný čin), kterou by bylo možno označit za pronásledování žalobce a hrozbu vážné újmy ve shora uvedeném smyslu.

Soud se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a konstatuje, že se žalovaný vzhledem k případu žalobce zabýval jeho situací v dostatečném rozsahu. Žalobce neuvádí, že by mu hrozilo ze strany státních orgánů Pákistánu mučení, nelidské či ponižující zacházení, ale obává se především jednání svých rodinných příslušníků, se kterými má spory o majetek. Z takového vyjádření není možno usuzovat, že by se mělo jednat o persekuci žalobce, zvláště za situace, kdy bylo ze zpráv o situaci v Pákistánu zjištěno, že zde je možno požadovat ochranu proti protiprávnímu jednání u státních orgánů. Pokud je žalobce v Pákistánu pro majetkovou trestnou činnost stíhán, což vyplývá z jeho opakovaného vyjádření, ani v tomto případě nelze dojít k závěru, že by se jednalo o překážku správního vyhoštění žalobce.

Nad rámec výše uvedeného má soud za to, že v případě žalobce je rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění zcela namístě, je řádně odůvodněné a představuje přiměřené opatření státu vůči porušování právních předpisů České republiky a Evropské unie ze strany žalobce. Žalobce nerespektoval právní řád členských států Evropské unie ani České republiky a pobýval na území členských států bez patřičného povolení k pobytu, navíc vědom si protiprávnosti svého jednání cestoval v úkrytu. V daném případě tak žalovaná zcela legitimně použila institutu prodloužení zajištění, neboť zájem nad dodržováním veřejného pořádku a právních předpisů České republiky a Evropské unie převážil nad osobní svobodou žalobce.

V daném případě soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, jak tvrdil žalobce. Soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž není ani v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Současné podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 75 A 9/2017 - 25. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 8.228,- Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) AT, doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 1.428,- Kč ve výši 21 % DPH z částky 6.800,- Kč - § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. dubna 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová